

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

IULIA-FLORENTINA
PACIUREA

**APĂ PLATĂ
CU LĂMÂIE**

ROMAN

Libris
EDITORIAL

CUPRINS

I. NOAPTEA E TÂNĂRĂ.....	5
II. ÎNVAȚĂ-MĂ SĂ CRED.....	15
III. TANGIBILA TINEREȚE	27
IV. APĂ PLATĂ CU LĂMÂIE.....	37
V. VINĂ FĂRĂ VINOVAȚ.....	47
VI. FĂȚIȘ.....	55
VII. ASPRU ȘI CALD	65
VIII. INSULA MEA.....	75
IX. SANCTUARUL AMINTIRILOR	83
X. ZEII SUNT SUPĂRAȚI.....	97
XI. POVEȘTEA DIN FRUNZIȘ.....	109
XII. ÎNFIERAT	119
XIII. ȚARA DE NICĂIERI.....	129
XIV. ÎNTRE CER ȘI PĂMÂNT	139
XV. PUNTEA INOCENȚEI	155
XVI. ÎNTRE PARĂ ȘI BAHIA	169
XVII. MAGIA DIN MANGROVE.....	183
XVIII. A PATRA PUTERE ÎN STAT.....	199
XIX. TU EȘTI FOC ȘI EU FIRID	211
XX. O LUME ÎNTREAGĂ DE POSIBILITĂȚI.....	221
XXI. ÎNAINTE, ORIUNDEI	233

VIII

INSULA MEA

Copilul învață când este mic să meargă. Nu merge de prima dată corect. Întâi stă pe burtică și încearcă. Apoi merge în patru labe, ca un animăluț patruiped. Merge apoi doar pe picioare, nesigur, curajos și temător, aproape în fugă. Teama nu anulează curajul! M-am întrebat întotdeauna de ce copiii, înainte de a merge corect și încet, învață să meargă aproape în fugă. Poate pentru că fuga îi ajută să își mențină echilibrul? Poate că dacă încearcă să meargă încet de prima dată, teama este prea mare? Poate că fuga este o manifestare a curajului uneori. Și... rămânem copii. Sau... redevenim copii. Când ne este greu. Cel puțin așa era în cazul meu.

Adevărul pe care lumina zilei mi-l arăta nu putea fi negat. Avusese loc o prăbușire. La știrile orei 17:00 probabil încă nu apăruserăm. Eu adormisem inițial și apoi... mă trezisem pe timp de noapte și încă o dată pe timp de zi. Acum gândeam clar. Eram cât se poate de lucidă. Vedeam adevărul pentru ceea ce este. Vedeam doar coada avionului, căci doar acea parte metalică, rece a sa era în pădure, cu mine. Niciun membru al echipajului nu era de găsit. Ce spusese oare Tom să facem pe o insulă pustie? Dacă ne rătăcim? Uitasem. Sau nici măcar

nu ascultasem. Și... ca un copil, neputând sta bine în picioare, am fugit!

În Seattle obișnuiam să alerg la sala de fitness deseori. Dar nu mergeam acolo ca să fac sport cu adevărat. Eram mereu însoțită de o prietenă sau două și mai mult ne jucam cu aparatele de gimnastică decât să le folosim cu adevărat. Stam două ore vorbind despre orice și mai întotdeauna ajungeam să vorbim despre bărbați și în mod special despre antrenorul nostru. Un adevărat zeu, un Apollo în carne și oase, însă foarte devotat prietenei sale. Alice chiar încercase o dată să îi despartă, din pură răutate, mă gândesc azi... Îi furase telefonul chipeșului nostru antrenor și o sunase pe prietena sa ca și când ar fi fost o amantă geloasă ce abia acum aflase că „Apollo” mai avea și pe altcineva. Nimeni nu o crezuse. Rămăseserăm uimite de cât de trainică putea să fie o relație în zilele noastre și ne aleseserăm cu abonamentele suspendate. Am tot vrut de atunci să mă apuc serios de treabă, însă nu apucasem să mă înscriu la o altă sală când ideea celor opt luni pe Amazon se ivise în capul șefului meu.

Fugeam prin pădure pur și simplu. Fugeam printre arbori de cauciuc, printre arbori de cacao, printre palmieri și abanoși. Nu mă uitam decât înainte, căci multitudinea de mușchi, ciuperci, ferigi și orhidee m-ar fi înspăimântat și mai tare. În orice efort fizic susținut vine un moment limită, un punct culminant peste care orice sportiv își dorește să treacă. Eu devenisem atlet peste noapte. Aveam senzația că pot alerga până la ocean! Mă înșelam. Momentul meu limită m-a adus în genunchi, plângând năucită și respirând cu nesaț aerul plin de apă, aer de saună ce mai mult mă zăpăcea decât să mă liniștească.

În copilărie, eu și sora mea, Emy, obișnuiam să ne ascundem în uscătoria blocului una de cealaltă ori de

ceilalți copii, atunci când ne jucam. Nu crescusem în clădirea luxoasă în care trăiam astăzi și hainele mele nu luaseră drumul curățătoriilor scumpe decât mulți ani mai târziu. Aerul de aici era exact ca cel de acolo. Îmi amintesc foarte bine aburul cu iz de levănțică din camera unde mai tot etajul își usca hainele. Levănțica aducea un plus deosebit mirosului de detergent ieftin folosit de mama noastră și de mamele celorlalți copii din bloc. Îmi amintesc că aveam și flori în camera aceea și printre ele, o ferigă. Nu știu exact a cui fusese. O îngrijiserăm cu toții. Plângeam în pădure și în jurul meu erau zeci de ferigi, sute, mii! Mi-a luat o vreme să mă calmez și treptat – treptat să realizez ce era cu adevărat în jurul meu. Nu, nu eram la Grădina Botanică. Nu, nu mă aflam în excursie cu zeci de turiști lângă mine și cu un ghid chipeș. Eram singură. Singură, exact ca în testul cu insula pustie la care ne supusese Tom. Îi spusese atunci că aș fi luat cu mine sprayul pentru țânțari. Nu aveam așa ceva, însă aveam în buzunar un pachet de țigări. Nicotina m-ar fi putut calma? Răspunsul nu mai conta, căci bricheta o pierdusem pe undeva. Nici cuțit nu aveam, așa cum alesese unul dintre cameramanii mei. Nici apă, fără de care înțelesesem că nu puteam supraviețui foarte mult timp. Nu aveam nimic. Aș fi făcut focul, aș fi mâncat și mai ales aș fi băut ceva. Am început să caut în jurul meu crenguțe uscate, căci așa ne spusese 007 să facem în caz de nevoie. „Idiot ești, Tom!”, mi-am spus după jumătate de oră de căutări. Totul era umed în jur, chiar și copacii. „Halal ghid!” Nu mă aflam pe o insulă plină de nisip, nuci de cocos și rom îngropat de pirați. Mă aflam în iad: era umed, cald fără margini, plin de țânțari și păianjeni. Orlando avea să îmi plătească de zece ori salariul meritat, cu sau fără reportaj! Nu mă înscriesem pentru asta. Nu...

Spre seară îmi trecuse și cea de-a treia criză de nervi. După frică și supărare, te apucă oboseala. M-am așezat lângă un copac neștiind ce să fac, ce să caut, cum să mă ajut. Nu era vina mea pentru situația în care mă aflam, însă deseori nu suntem întrebați dacă vrem ori nu să ne aflăm unde ne aflăm. Viața ne aruncă oricum unde dorește și răspunsul nostru la provocările ei ne va defini ca indivizi. Filosofam... Am zâmbit. Nu știu dacă am zâmbit cu adevărat ori doar în gând. Am hotărât că nu mă pot descurca. Cineva, oricine, trebuia să mă scoată din situația în care mă aflam. Până o va face, aveam să aștept acolo, rezemată cu spatele de scoarța tare a unui copac din milioanele de copaci amazonieni. Am așteptat. Nemișcată. Fără să adorm. Fără să gândesc. Fără să fac nimic. Spre seară, țânțarii au început să mă piște și mai tare și aș fi putut să jur că unul din motivele pentru care se moare în pădure sunt ei. Nu... nu trebuie să-ți ofere la schimb cu înțepătura faimoasa Dengue. Este de ajuns să fie mulți. Mulți ca-n iad!

După nu știu câte ore, s-a ivit dimineața și nu puteam să cred că am supraviețuit deja două nopți în pădure. La un moment dat, mi s-a părut că aud vocea surorii mele.

– Emy! Emy, sunt aici!, am strigat. Am ascultat apoi în tăcere și într-o încordare de nedescris.

– Allison?

– Emy? Emy, m-ai găsit! Emy, îmi pare rău pentru mama, Emy, să știi că îmi pare rău!, i-am șoptit eliberându-mă pentru prima dată de ceea ce doream de atât de mult timp să îi mărturisesc.

– Nu-i nimic. Dormi acum, mi-a răspuns ea.

– Nu-i nimic? Dar mama... mama a murit... cum să nu fie nimic? Emy? Emy?! am țipat disperată.

Probabil am leșinat, căci judecând după Soare, când m-am trezit era probabil trecut de amiază. Era imposibil să fi vorbit cu Emy. Delirasem. Nu simțeam foame, însă aveam gura uscată, uscată. Încercam să înghit în sec și parcă nici propria salivă nu îmi ajungea. Devenise vâscoasă. M-am ridicat hotărâtă să găsesc apă. Nu puteam să merg prea departe, căci tălpile îmi erau pline de bășici. Simțeam o slăbiciune soră cu moartea și ca să stau în picioare, mă ajutam de copaci. „N-o să mor aici! Nu aici! Nu așa!”, mi-am spus hotărâtă. Să nu poți găsi apă într-un loc atât de umed părea o ironie. Să mori de sete când de-abia poți respira de atâția aburi!

Sunt momente în care începi să crezi în Dumnezeu, însă asta nu ți se întâmplă în timp, ci brusc. Brusc, El vine și îți arată că există și tu nu ai decât să recunoști că așa este. Se spune că trebuie să crezi fără dovezi. Mie întotdeauna mi-a fost greu să fac asta, însă azi, acum, aveam dovada: începuse să plouă. Prinsesem brusc viața și de fericire nu mai simțeam cât de tare mă dor picioarele. Dansam prin ploaie, încercând să prind picăturile în palmă. Setea mea nu se putea potoli astfel, însă odată cu ploaia am devenit istețată: am căutat cea mai mare frunză pe care am putut s-o găsesc în jurul meu și am folosit-o pe post de castron. „Un castron!”, m-am gândit, „un castron îi voi spune lui Tom că trebuie să ai cu tine pe o insulă pustie.” Cel puțin așa era pe insula mea.

Am băut apă. Apă de ploaie. Am băut cu nesaț și nu știu exact cât de multă. Nu știam că după două zile fără lichide, hidratarea trebuie să înceapă treptat. Fericită că adunasem în câteva frunze apă pentru mai târziu, m-am așezat lângă copacul ce-mi fusese loc de agonie noaptea trecută. M-am așezat doar pentru câteva minute, până să îmi vină rău. Am vărsat apoi toată apa băută și eram

atât de amețită, încât nu mă puteam gândi decât că am să mor. Trecusem repede peste entuziasmul adus de ploaie și noua mea revelație era moartea: una iminentă și apropiată. Am leșinat de foame cu gândul la miile de vietăți: furnici, păianjeni, larve de tot soiul, care se vor înfrupta din mine. Nu mă căsătorisem la timp... așa mi se tot spusese... Poate că aveau dreptate cei „aproțiați”. Dacă aș fi fost căsătorită, poate că m-aș fi decis să am trei copii și să nu mai lucrez. Aș fi murit la 90 de ani de infarct ori de plectiseală, înconjurată de nepoți și nu aici, înconjurată... Simțeam că ceva îmi alunecă pe gât, mă atinge ușor și parcă... parcă zboară. Un curent de aer cât o bătaie din aripi mă părăsi. Poate că era sufletul meu. Poate...

M-am deșteptat. Atârnam între cer și pământ. Mă legănam ușor, ușor de tot. Era comodă poziția. Am pus mâna la gât, amintindu-mi pentru o clipă de „sufletul” ce mă părăsise. Fusesse un vis, desigur. Dar nu găseam ceva. Nu! Pierdusem amuleta de la Tom! Când o pierdusem nu știam, însă m-am speriat îngrozitor. Poate era magică, poate avea să mă salveze cumva. M-am ridicat brusc și m-am trezit pe jos. Cu fața în frunze, căzusem din hamac. Deasupra mea, la un metru de pământ, se legăna un hamac improvizat, împletit din bambus și căptușit cu mușchi. Cine își dăduse oare atâta osteneală pentru un hamac? Un râs tare, limpede, viu, umplu aerul de veselie și ochii mei de lacrimi. Mi-am ridicat privirea și așa, printre frunze cum îl zăream, jur că Tom devenise în două zile cel mai frumos bărbat de pe Pământ! Am sărit de gâtul lui și am stat acolo lipită nu știu cât timp. Plângeam de bucurie, în hohote, plângeam cum nu știusem că pot plânge.

– Gata, gata... Ești bine acum. Te-am găsit, mică Văduvă Neagră.

Mă consola sau își bătea joc?! Nu mai conta...

– Mai sus nu puteai să așezi hamacul?! Mai către cer puțin, mai printre nori.

Măcar să cred, când mă trezesc, că am murit cu adevărat, i-am răspuns ștergându-mi lacrimile și încercând să par mai calmă.

– Data viitoare o să țin minte. Îl așezăm unde vrei tu. Stai bine? mă întrebă.

Stam bine: lipită de el! Nu știu de cât timp. Am făcut repede doi pași în spate.

M-am calmat treptat, ascultând despre prăbușire, despre micul Cessna rupt în două, despre cei doi piloți morți și deja îngropați de Tom, de cameramani și de Mara. M-am calmat, căci nu mai eram singură, eram cu patru supraviețuitori și cele două morți nu îmi puteau șterge această nemărginită bucurie. Poate aveam suflet de gheață, poate aveam inima de piatră, însă în aceste momente mă gândeam numai la mine. Mă mai gândeam și la Tom... El mă găsisese și el mă adusese la viață. Îi datoram... îi datoram totul! Tot el alesese traseul de urmat, astfel încât îi datoram poate și prăbușirea...

– Cum s-a întâmplat? De ce? Cessna sunt foarte bune, din câte știu. Vremea era bună..., am întrebă.

– Allison, condițiile atmosferice se schimbă în 60 de secunde aici, pe Amazon, cât despre întrebările tale, cei în măsură să răspundă nu mai sunt în viață, din păcate. Dormeam și... și m-am deșteptat printre scaune răsturnate, într-un fuselaj contorsionat. Am început să te caut. Să îi caut pe ceilalți. I-am găsit pe toți, mai puțin pe tine. Ești atât de norocoasă, Allison!

– Tu numești asta noroc?!

– Te-am găsit, nu? Puteai să mori în prăbușire ori în cele aproape trei zile singură. Da, numesc asta un mare noroc! Și mai ales pentru cineva...

– Cineva?

– Așa ca tine, dependentă de spray pentru țăntări.

– Nu pot să cred că faci glume acum! Nu pot... Tom: vreau să ies de aici. Acum! Azi! La noapte vreau să dorm într-un pat, și nu printre ferigi. Ați încercat...

Tom își scoase într-o fracțiune de secundă cuțitul prins în centură și nimeri de la 15 m, pe copac, o tarantulă. Dorisem să îl întreb dacă au încercat telefonul prin satelit, însă cuvintele mi-au rămas nerostite... Nu doream să mai petrec aici nicio secundă! Și nu din cauză de ferigi. Mi-am dat seama că eram naivă. Mi-am dat seama că nu, nu realizăm în ce situație ne aflăm exact... Drama personală mă zăpăcise și nu realizasem... M-am așezat în frunze. Ne prăbușiserăm. Nimeni nu ne căuta încă. Muriseră doi oameni! Oameni! M-am uitat în jur: colegii mei încercau să construiască un soi de cort. Mara făcuse focul. Nu era comic deloc. Nu era loc de glumă. Nu existau vinovați... Nu era loc pentru plâns personal. Cred că... înțelegeam că acum, plângeam în echipă. Cei din fața mea erau echipa și, până la salvare, lumea mea întreagă.

– Să nu-mi faci depresie, că nu sunt psiholog! Uite, s-a întors la tine, vorbește Tom. Aproape mă speriai de vocea sa. Îmi întinse medalionul-libelulă.

– De unde...? Cum...?

– L-am găsit. L-am găsit lângă tine, lângă copacul unde leșinasei. Te rog să îl porți!

L-am prins la gât cu un gest mecanic. Făceam tot ce zicea el. Eu nu știam ce să fac, așa că, pe insula mea pustie, făceam tot ce zicea el.